

ОПЛАДНИЦКА ПРУГА

БРОЈ 92

SAMAC-SARAJEVO

... Naše radne akcije spajale su intelektualnu i radničku omladinu, omladinu raznih nacionalnosti, stvarajući od nje monolitnu cjelinu, izrasle su mase ljudi koje su, zafim, odlazile na razne stručne poslove. Ako je rad omladine i bio nešto skuplji, ne treba zaboravljati na to da se nešto mora potrošiti i na izgradnju čovjeka. Čovjek nešto vrijedi, a kod nas treba da najviše vrijedi...

Posljednji pogled

Iz naselja je upravo izašla kolona brigadirica »Igmanski marš« i ORB »Ramiz Koca«. Za njima su uprti posljednji pogledi brigadirke Milene Milutin. U očima suze zbog ranog rastanka. Tek su se zbližili, upoznali, počeli se pokazivati u pravom svjetlu. Daleko će biti jedno od drugog, spomen će samo biti po koja zajednička fotografija, ispisana adresa na komadiću papira ili potpis u notesu. »Možda ćemo se još sreći. Piši mi« — bile su posljednje riječi koje su se izgubile u daljini.

Snimio: M. ŠKIPINA

Pred početak četvrte smjene SORA »Šamac — Sarajevo 78«

Prvi dan - udarnički

ZENICA, 2. JULA — Druga smjena omladinske radne akcije »Šamac-Sarajevo« završila je rad, tako da su i posljednji brigadisti treće smjene najveće ovo goruše omladinske radne akcije koji su radili na postavljanju drugog kolosijeka od Doboja do Zenice — napustili omladinska naselja i pošli kućama. Njih 3.000, kao i brigadisti prije njih, radili su udarnički na postavljanju 4.700 metara kolosijeka. Osim toga, u dužini od 25 kilometara priprem-

ljen je donji stroj pruge za postavljanje šina, dok je na čitavoj trasi dugoj 93 kilometra urađeno oko 40 odsto mostova, proputa i nadvožnjaka. Obavljena je i rekonstrukcija kolosijeka na svim željezničkim stanicama od Doboja do Zenice.

U društvenim aktivnostima je takođe zabilježen uspjeh tako da nema nijednog brigadiste koji sa ove akcije nije ponio makar po jednu diplomu o završenim kursovima, političkim šk-

olama, pohvalu ili udarničku značku.

Dolazak brigadista četvrte po redu smjene očekuje se već da nas. Odlučeno je da prvi radni dan nove smjene bude 4. juli. Taj prvi radni dan biće ujedno, kako je odlučeno, za sve brigade udarni kao njihov doprinos proslavi i pozdravu Danu borca. Više od 3.400 brigadista nove smjene, koliko ih se očekuje u julu, radiće i nedjeljama i državnim praznicima u smjenama prije i poslije podne.

Немила у очекивању нових бригада

Наставити започето

НЕМИЛА, 2. ЈУЛА — Само дан мироваће крмпови и лопате, само још данас неће се чути пјесма бригадира дуж трасе уз долину Босне. Градитељи, који су свој посао одрадили, који су дали допринос у изградњи оmlадинске пруге, смијениће млади који исто тако желе да у овај грандиозни објекат унесу дио себе. У насељу

ОРБ Немила сутра стижу нове бригаде из свих крајева наше земље и једна бригада из иностранства. У четвртој смјени дуж 14,5 километара трасе која припада насељу Немила, радиће млади, сврстани у бригаде из Вареша, Љубљане, па своје представнике на изградњи пруге шаље и Општинска конференција ССО Баковица. С њима раме уз раме радиће млади из Босанске Круке и Сребреника. У овом насељу учесници четврте смјене биће и половина бригаде Црвеног крста Југославије, док ће друга половина бити смјештена у насељу Добој. Највише пажње сигурно ће привући бригада коју сачињавају дјеча наших радника запослених у Штутгарту. Иако још млади, сигурно ће се залагати да не изостају много за својим старијим друговима.

Л. ЈЕЛАВИЋ

РИЈЕЧ ЗА СЈЕЋАЊЕ

Ne zaboravi...

Sjećaš li se onog zanosa kada smo kroz prozor vlaka ugledali ovo naše naselje. Kakve li smo samo oči imali, umorne od puta a, istovremeno, radoznale. Nepovjerljivo smo gledali uokolo pa zapitkivali one sa iskustvom o svakom detalju...

Znaš, sada mi se čini da je to bilo juče. Zao ti je? Vjeruj, i meni je. Nedostajat će mi ona plavokosa i njena pisma, nedostajace mi i Svilena, i mrki vragolast smijesak, ni Čarlijevi gegovi više nam neće biti dostupni...

Sjeti se one prve večeri poslije trase, kada smo još uvijek zbunjeni, naprosto zabili noseve u jastuke, nemoćni da pomaknemo ni palac na nozi. A tek prva fiskultura. Znaš, bilo me je sram priznati, ali mi se činilo da imam motku umjesto kičme, da su mi kosti tako glasno krekale da ih je i »fis« čuo. Kako li je sve to danas drugačije.

Čini mi se da je prva dekada prošla kao u snu. Tek smo naučili praviti krevete, bili smo tužni i mrzovoljni što nismo postigli bolje rezultate na trasi i ponosno dizali noseve zbog uspjeha na polju kulture. Sjećam se onog cvijeća koje smo brali prilikom povratka sa trase.

Umor nismo osjećali. Da, nezaboravno je sve to. Ostavila je akcija na nama traga, svakog od nas ona je usmjerila, izgradila. A sve one problemčiće lako ćemo zaboraviti.

Pa, doviđenja na Savi, Rijeci ili, možda, Kragujevcu. Modrom oku, doviđenja na sljedećoj akciji i ne zaboravi čemu nas je akcija učila.

Iz biltena ORB »Zagreb« učesnika treće smjene

VOZOM OD JELINE

Velika predstava u dolini Bosne

Putovali smo neki dan duž trase drugog kolosijeka pruge Šamac — Sarajevo. Radoznali putnici brzog voza za Beograd, već od željezničke stanice Jelina kod Zenice, nisu napuštali prozore. Lijep dan bio je stvoren za »veliku predstavu« koju će im prirediti brigadisti.

A dole, podno padina željeznog drumca, razmahala se i raspjevala mladost. Tijela preplanula od sunca, mišice ojačale i nabrekle od rada. Gradi omladina svoju prugu. Drugi kolosijek. I vidi se da su radovi dobrano odmakli. Na svakom od dvadesetak kilometara, koliko će novi kolosijek biti dug, nešto je urađeno. Kilometri potpornih zidova, bezbroj već izbetoniranih propusta, desetina kilometara kanala, stubovi, nosači mostova, sve se to otkriva pred začuđenim očima putnika. I gotovo sa nevjericom slušaju one koji češće putuju, koji znaju kako je bilo prije mjesec-dva, koji znaju kako je izgledao predio prije početka radova.

Dakle, već od Jeline počinje trasa drugog kolosijeka. Tu rade brigadisti iz naselja ORB u Nemiljoj. Do Begovog Hana. Tamo se susreću s brigadistima iz Žepča. Njihova trasa je duža, jer žepačko naselje je mnogoljudnije. Sve do Zavidovića. Tamo djevojke i mladići iz tog naselja preuzimaju »štafetnu palicu«. I tjeraj dalje. Nižu se kilometri razrovanih urvina, hiljade kubika zemlje i kamena obrađenih golim rukama. Negdje oko Maglaja prepriču se zavidovičke i dobojske brigade. Ne zna se ko bolje radi. Neće se ni znati. Svi rade isto. Odlično. Oko Zavidovića i oko Doboja postavljeni su prvi metri drugog kolosijeka. Brigadisti sa ove dionice bili su najsretniji. Njima je pripala čast da polože prve čelične tračnice...

Poslije Doboja putnici se vraćaju na svoja mjesta. Puna dva sata posmatrali su razigranu mladost. I počinju razgovori. Počinju viđenja drugog kolosijeka. U priči se oživljavaju sjećanja na nasimijane brigadirke, na razigrane brigadiere, na prve tračnice tamo oko Zavidovića, na sve što se moglo vidjeti iz voza. I nastaviće da se prenose priče širom zemlje. Pričaju putnici o gotovo neshvatljivoj elanu mladih. Mnogi od njih poželiće da dođu na prugu ili da tamo pošalju svoju djecu. Na gradilište istorije.

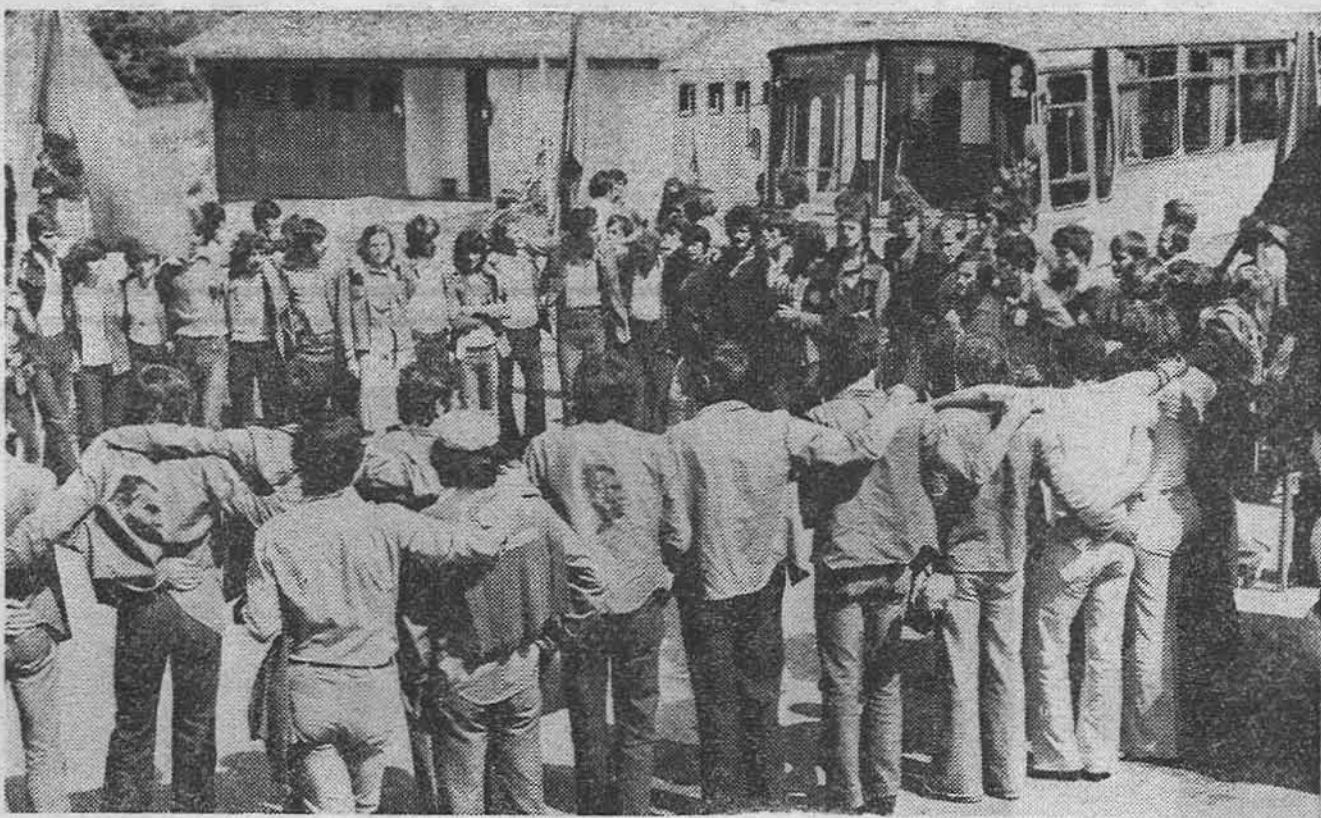
Nebojša TOŠIĆ

IZ OPUSTJELOG NASELJA U ŽEPČU

Bili su jedna porodica

ŽEPČE, JULA — Oni koji nisu osjetili i doživjeli trenutke i dane zajedničkog života rada na trasi i ostalo što brigadirski život za sobom nosi, ne znaju niti mogu razumjeti suze u očima Dragana, Vesne... mladosti u posljednjem danu trajanja treće smjene. Trenutke brigadirske pjesme, šale, zamijenili su trenuci iščekivanja, nervoze, užurbanih priprema za povratak žepačkih brigada svojim kućama, rodnom kraju. Proveli smo više od 30 dana sa mladima iz svih krajeva Jugoslavije. Vidjeli smo i doživjeli sve radosti zajedničkog brigadirskog života, radnih pobjeda i priznanja. Bili su jedna porodica, snažna i jaka. Ponosna što može dati svoj doprinos izgradnji svoje domovine. Otišli su poslenici mladosti sa trase i radne akcije, obogaćeni novim saznanjima i iskustvima, oplemenjeni novim drugarstvima i poznanstvima i ponosni što su učestvovali na ostvarenju obećanja koje su dali Titu da će izgraditi drugi kolosijek pruge Šamac — Sarajevo kao poklon Republici za njen rođendan.

Š. ŠASIĆ

Аутобуси ченају да позезу кућама бригадире из ОРБ »Игмански марш«, а у заједничном колу их испраћају другови из бригаде »10. јули«

ЗАПИС НА РАСТАНКУ

Оде бригада младости

Око пет стотина бригадира из Немиле отишло кућама да би у највећу школу другарства поново били уписани нови ђаци — млади из многих крајева наше земље

НЕМИЛА, 2. ЈУЛА — Спустило се вече над Немилом, звијезде су прогледале а у насељу поред планинске рјечице у строју пет стотина младића и дјевојака слушају последње ријечи пред полазак својим домовима, пред растанак са насељем и трасом, са пријатељима из цијеле Југославије. Предаја признања бригада означила је крај још једне смјене а у том бадосном тренутку сва лица су некако тужна, замишљена. Погледа им лута од једног до другог, траже своје најближе пријатеље с којима су друговали мјесец дана. Тридесетак дана једне смјене дуг је период, а истовремено и врло кратак. У једној смјени склопи се толико нових пријатељстава, толико се руку стегне у знак поздрава, pjesama испјева. Науче се сви поздравити, а све прође у једном трену као да су се јуче упознали тек би да наставе друговање, али мора се ићи. У највећу школу другарства треба

уписати и нове ђаке, сви би хтјели на радну акцију, све то сине кроз главу док колона полако пролази кроз капију насеља. Руке подигнуте високо у знак поздрава, а са усана не силази pjesma. Колико ли их само бригадири знају! Заједно до станице иду и они који одлазе и они који остају, који ће примити нове бригадиере. Бригадири су помишљани, нема по дијелености по бригадама. Сви су једна бригада — бригада младости.

Вера још увијек није зауставила сузе, Мараминца јој влажња. Аницу Крашевац, бригадирку из Словеније испраћају четири дјевојчице које у основној школи у Немилој уче прве тајне другарства. Једна је држи за руку, а за њима њихова мајка. Упозорава их да пазе при повратку са станице.

— Упознали смо се на станици док сам нешто прала — рече у пролазу Аница. — Од тада сваког дана ме посјећују, кућа им је близу насеља

На станици сви у заједничком колу. Ори се Немиле, одзвјајају околна брда од бригадирске pjesme. »Ој другови јел' вам жао«. И остале pjesme трептале су на усанама бригадира. Долазак воза у станицу био је знак за последњи поздрав. Још једном у журби траже се најближи, а већ следећег јутра, биће сви далеко једно од другог, али у срцима и мислима тако близу.

Насеље је путо. Још се чује музика из разгласне станице, али насељу нешто недостаје. За утеху нека послужи сазнање да ће већ сутра насеље оживјети доћи ће поново млади, склапаће се опет безброј пријатељстава, радиће заједно, ударнички, доћи ће крај и њихове смјене и све тако редом. Кроз највећу школу другарства, проћи ће хиљаде младих да би у пругу младости уградили дио себе.

Л. ЈЕЛАВИЋ

ЗАТИШЈЕ У DOBOJU

Uspomene za cijeli život

DOBOJ, 2. JULA — Teško je, zaista teško bilo priviknuti se na jačerašnji smiraj i tišinu koja se nadivila nad dobojskim brigadirskim naseljem. Trideset junskih dana ovdje su odjekivali poklici brigadira, povici radosnih radnih pobjeda, a onda je subota donijela onaj tužni čas rastanka kad se sva ta stvarnost akcijskog života pretvorila u sjećanje

i uspomene koje se nose cijelog života.

Pa i ova tiha i sunčana nedjelja je samo jedan dan koji će proći i odnijeti iščekivanja devet novih brigada. Već sutra će devet stotina brigadirskih poklika odjekivati naseljem, stopiti se u jedno veliko »ura« i nagovijestiti 25 julskih radnih dana, nove kilometre pruge, hiljade radosnih susreta i dragih poznanstava. Om ladijske radne brigade »Filip Kljajić-Fićo« iz Beograda, »Krešo Rakić« iz Zagreba, »Ivo Lola Ribar« iz Bačke Palanke, »Blagoje Parović« iz Nevesinja i Gackog, »Ante Babić« iz Sarajeva, »Brezanski rudari« iz Breze, »Džemal Bijedić« iz Kreševa, »Sveto-

zar Kosorić« iz Han-Pijeska i brigada mladih iz Drvara, nastavice posao što ga je u tri protekle smjene začelo oko devet hiljada mladih iz svih krajeva naše zemlje. Od njih se očekuje da urade mnogo više, nadoknade ono što je kiša u proljetnim mjesecima uporno odlagala iz dana u dan. Radiće se i subotom i nedjeljom, u dvije smjene. Već u utorak će biti obavljeno svečano otvaranje četvrte smjene, uklopljeno u proslavu Dana borca. Sutra dan ujutro oživjeće trasa drugog kolosijeka koja nestrpljivo čeka da se pruži u svih svojih 93 kilometra.

Željko MILIČEVIĆ

Забилежено у билтену ОРБ »Херој Пинки« из Инђије и Старе Пазове

Сведочанство о раду

Када је слобода дошла млади су заменили оружје којим су је извојевали и са једног фронта, на позив Тита, кренули на други — у обнову разрушене земље

Пред лицем свога народа и целог света, генерација младих Југословена стоје поносна чела и светла образа — дугогодишњом епопејом пожртвованог добровољног рада, својим рукама и знојем, свешћу и оданошћу, сновима преточеним у жар неимарства, исписале су величанствену и узбудљиву причу о себи и својој, делима доказаној, љубави према отаџбини, причу која је истовремено, сигурно и неизбрисиво, међу најлепшим страницама сведочанства о раду, стварању и расту нове Југославије.

Неправедно је мерити величину једног подухвата, који је зрачио, пре свега, патриотизмом, бројкама и подацима, али су три толико снажна да се својим значајем неодољиво намећу: у протеклих 30 година на радним акцијама учествовало је више од два милиона младих, који су дали око 80 милиона добровољних дана. Сваки десети становник Југославије припадао је том омладинском неимарском строју. Зато се може рећи: радне акције су најпотпунији симбол младих генерација Југославена у последње три деценије. Оне су њихов живот, најлепши дани,

младост и несебично дата своје народу, својој земљи, социјализму.

Омладинске радне акције настале су у револуцији и то на њеном почетку, спонтано и одушевљено. Али, и из потребе наше револуције — да своје исходиште, ослонац, увек тражи и нађе у највећој снази у народу. Биле су у тим тешким данима драгоцени доприноси, на тешком, крвавом путу до слободе, али и наговештај онога што револуција треба да донесе као свој најлепши резултат — наговештај митног, радног, стваралачког развитка у потпуно ослобођеној земљи. И када је слобода дошла, млади се ни часа нису двоумили. Са још већим ентузијазмом заменили су оружје којим су извојевали слободу — оружјем рада. Са једног фронта, на позив Тита, кренули су на други.

Милиони младих почели су са обновом разрушене земље. Тада је на заставама омладинских бригада било исписано, уместо ратног знамења: Све за фронт — све за победу!, ново гесло: Док траје обнова — нема одмора!

IZ PERA BRIGADIRA

Nećemo zaboraviti

Noć je.

Ti mirno spavaš

i baš o ničemu ne sanjaš,

dok ja na požarstvu

čuvam tebe i naše alatke.

Sutra ovoga više neće biti.

Ni tebe, ni mene,

ali biće ljubavi naše.

Sutra ćemo opet obući farmerice

i izgubljeno ćemo lutati

po trotoarima zaborava.

Ali nikada,

nikada nećemo zaboraviti ovu prugu.

Uvek će se videti,

negde u dubini naših očiju,

neki putevi, neki vozovi.

Sutra, kada budu ovom prugom

naši sinovi prolazili,

s ponošom će izgovarati

imena svojih očeva i dedova.

Jer, svako ime današnjeg brigadira

sutra će biti ime brigade.

U ovom naselju

ti i ja smo proživeli mnogo

i mnogo više od jedne mladosti.

Proživeli smo upravo onako

kako su to naši očevi zamislili.

A kažeš, da nam je bilo lepo!

Zato, sutra kada se probudiš

iz ovog lepog sna mladosti,

dodi opet na neku akciju.

Dodi, da se opet družimo

i da jedno drugom ruke pružimo.

Dodi i povedi druga sa sobom.

Martin PREBUĐILA, brigadir

LIKOV
BRIGADISTA

Profesor – komandant

Vladeta Milić, profesor iz Novog Pazara, rukovodio ORB »Ramiz Koca« u kojoj su se nalazili sve njegovi učenici

Za samo jedan dan učenici srednjih škola iz Novog Pazara prekinuli su sa »druženjem profesora« i prešli, kao i svi brigadiri, na »druženje komandante«. Tako su oslovljavali brigadiri ORB »Ramiz Koca« svog komandanta koji ih je doveo na akciju, koji im je još ove godine predavao fiziku i tehničko obrazovanje, uvodio ih u tajne optike i elektriciteta, objašnjavao spojene posude i tražio da se Arhimedov zakon zna »kao vođa«.

Vladeta Milić, čovek koji je proteklih dvadeset godina proveo sa dnevnikom u rukama, ne može a da ne priča o svojim prvim danima učiteljskog života u jednom selu u okolini Novog Pazara. I kad to priča, po njegovom glasu i izrazu lica osjeća se da su mu još uvijek sve te slike od prije dvije decenije, da se sjeća svakog mališana tadašnje nepodijeljene škole, kada su u istim klupama sjedili učenici prva će liri razreda.

— Prvi susret sa đacima, sa prozivnikom još uvek pamtim. Prve gođine mog rada su i najlepše, iako sam se tada više pripremao za na-

stavu nego što sam učio u učiteljskoj školi. Nije da se hvalim, ali svi inspektori vrlo su se pohvalno izražavali o mom radu — priča Vladeta.

Vratimo se malo u današnje vrijeme, zaustavimo se na sadašnjim preokupacijama. Vladeta je do profesorske diplome došao školujući se uz rad, ali to nije smetalo da na vrijeme sve završi. Poslovi, tekući problemi, porodica i sve ostalo sputali su Vladetu da se i ranije nađe na nekoj radnoj akciji.

— Imao sam oduvek želju, ali, eto, tek mi se sada ispunila. Drago mi je da sam baš sa svojim đacima došao. Sve su to vredni učenici, čiji uspeh nije dolazio u pitanje, tako da su školsku godinu, praktično, završili na akciji.

U prvoj dekadi brigada kojom rukovodi Vladeta bila je najuspješnija iz radnih aktivnosti, iako ove djevojke i mladići nisu navikli na kramp i lopatu — prije dvadesetak dana najteža im je bila školska torba, a željeve od olovke još niko nije dobio.

— Gotovo svi su prvi put na

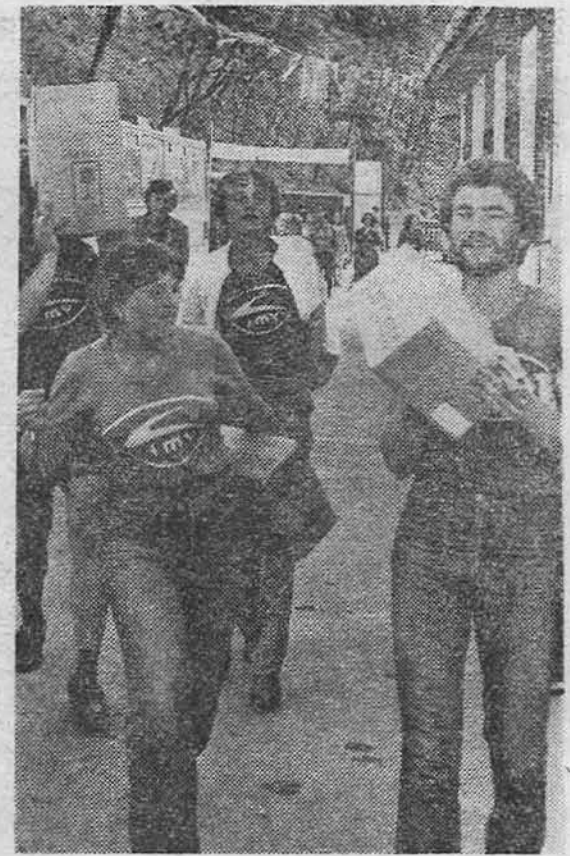
akciji, tako da nam je trebalo vremena da se uhodamo, a kasnije je išlo lakše, i posao na trasi i društvene aktivnosti. Trebalo se naviknuti na brigadirski način života, ustajanje, spremanje kreveta i sve ostale radnje koje se u »civilstvu« ne susreću tako često.

Razgovor sa profesorom prati i nekoliko njegovih đaka, budno osluškajući svaku njegovu riječ. Kad ih pohvali na njihovim licima zarepti rumenilo, a o svom profesoru misle sve najbolje. O utiscima sa akcije vrlo rado govore, žao im je što je tako brzo došao kraj, tek su se zagrijali.

— O akcijama i brigadirima sam slušao dosta — priča Vladeta — ali akciju treba doživeti. Sad tek vidim da je jedno slušati tuđe utiske, a sasvim drugo živeti tim životom.

Najveća želja novopazarskog profesora je da sa svoja dva sina dođe na neku akciju. Iako je sve oba veze teško uskladiti, Vladeta se nada da će im to uspjeti.

Luka JELAVIĆ

KAD STIGNU POSJETE

Došli naši...

Jedan od najljepših trenutaka u brigadirskom životu je — posjeta, vrijeme kada brigadi dođu gosti, predstavnici grada i regije, kada dođu s radošću da posjete svoje udarnike, da vide mladiće i djevojke koje su »osvjetalili obraz«. I nastanu razgovori, rasprave se sjećanja. A sjećanja je mnogo. Za samo petnaestak dana nakupi se toliko doživljaja da prosto ne znaš šta bi prije ispričao, s čim bi se prije pohvalio. Da li s radnim podvigom ili s pažnjom s kojom brigadiste dočekuju stanovnici kuća i mjesta pored trase drugog kolosijeka.

I nema tu nekih velikih govora. Priča se jednostavnim riječima, pokušava se kazati ono što je već vidljivo, ono što izbija iz svakog kutka naselja omladinskih radnih brigada: Govori se o drugarstvu.

— Nigdje većeg i ljepšeg drugarstva nego na pruži — izreče jedan brigadir.

A posjetiocu, to se na njima vidi, puni su sreće i nepritajene radosti zbog uspjeha »svoje« brigade, zbog života i rada svih brigada u naselju, zbog pruge koja izrasta u Dolini udarnika, zbog onog spontanog uzvika: »Došli naši...«

N. T.

BRIGADIRSKI HUMOR

UDVARANJE

Razgovaraju dvije brigadirke:

— Znaš, Mirjana, priznaću ti nešto. Juče mi se Mario cijeli dan udvarao.

— Ma, pusti, sigurno mu je prijava bluza.

RUČAK

Poslao komandant brigade Jocu da pogleda u kuhinju šta je spremljeno za ručak i da se odmah vrati. Joca, poslušao, otrči brzo i vraća se sav zadimljen:

— Kiseli komandant, družu kupus.

JEDINA

Kiša upravo počela da pada i po svojoj jačini davala je do znanja da brzo neće stati. Primijetio to brigadir Miki pa zapjeva: »Ti si jedina od svih, koja dođe kada treba...«

ČESTITKA

Brigadir Saša na akciji je saznao da je dobio sina. Javio mu komšija Mile, a preko lokalne radio stanice čestitao mu uz pjesmu »Malo ja, malo ti«.

Čuo i zapisao: L. JELAVIĆ

ZABILJEŽILI PEROM I KAMEROM: D. STANIŠIĆ I V. DUSPER

Škola samoupravljanja

Neimarima zavidovičkog naselja na rezultatima koje su postigli na polju radnih i društvenih aktivnosti u proteklih mjesec dana na svečanom zatvaranju treće smjene čestitao je i Mihailo Donović, izvršni sekretar u Predsjedništvu CK SKBiH. Donović je u svom izlaganju posebno naglasio da su mladi, gradeći drugi kolosijek od Doboja do Zenice gradili i sebe: u najvećoj i jedinstvenoj školi samoupravljanja jačali tekovine naše revolucije, gradili bratstvo-jedinstvo, zajedništvo naših naroda i narodnosti...

NA RASTANKU BRIGADISTA
TREĆE SMJENE U ZAVIDOVIČ-
KOM NASELJU

Posljednji skup

Omladinsko naselje u Zavidovićima juče je bilo pusto. Više od sedam stotina brigadista-učesnika treće smjene na izgradnji drugog kolosijeka pruge vratilo se kućama. Posljednji put na centralnom platou naselja, ispred brigadirske pozornice okupili su se mladi graditelji iz Kikinde, Viteza, Busovače, Niša... preksinoć na svečanom zatvaranju treće smjene SORA »Šamac — Sarajevo 78«. Za njima su ostali rezultati, brojke, iskopani kubici, stotine metara postavljenih šina kojima još nije prošao voz...

Veteranov učinak

Prve šine na dionici Maglaj — Zavidovići postavljene su prije nekoliko dana. Na drvene impregnirane pragove pričvršćivale su ih zajednički ruke veterana, pionira i omladine iz redova sedam omladinskih radnih brigada iz naselja u Zavidovićima. Među njima bila je i prva žena udarnik Božica Petković iz ORB »Treća srpska proleterska« iz Niša. Veteran sa izgradnje iz 1947. godine nije ovog puta nosila teške pragove ili još teže šine. Ali, uradila je dovoljno. Postavila stotine šinskih pločica. Onoliko koliko je mogla, mnogo manje nego što je željela...

Dva priznanja

Odjekivali su poklici, orila se pjesma stotinjak brigadira ORB »Slobodan Princip Seljo« u tre nutku kada je njihovom komandantu Nikici Petroviću, komandant nase lja Adnan Kreso uručivao osvojena priznanja. Neposredno iza toga na zastavi mladih Busovače i Viteza zavijorila se »Plaketa devetog kongresa SSO BiH« i zastava Omladinske pruge »Šamac — Sarajevo 47«. A, potom još jedna pjesma mladosti u kojoj se očitovale želja za novim udarništvima... na jednoj od akcija koja će uslijediti.

...Mi drugovi ostajemo

Razbuknuta logorska vatra obasjavala je kozaračko kolo preksinoć u naselju omladinskih radnih brigada u Zavidovićima: posljednje u trećoj smjeni u kome je ponosno kućalo više od sedam stotina mladalačkih srca.

Slavila je jedna brigadirska porodica. Čvrsto spletena ruke pokazivale su da ne žele rastanak. Na kubike se više nije mislilo. Drugi je ovo ambijent. Čuje se pjesma: »Iako se rastajemo, mi drugovi ostajemo«. Ali...! Treća smjena je zvanično završena.